

Bøgh indtrådte i sagen. Hans tillid til Finn Bentzen havde lidt et knæk. Han var bange for at miste huset, og Finn Bentzen havde tidligere fortalt, at han gerne ville bo i huset på Ternevej. Hun huskede ikke, hvordan Finn Bentzen havde sagt dette. Finn Bentzen var ikke glad for, at hun boede på 1. sal i huset. Hun ved ikke hvorfor. Hun har aldrig set Sam Zinglersens testamente, men hun ved, at Martinus Instituttet skulle arve ham. Sam Zinglersen talte ikke meget om det, men dem der kendte ham vidste, at det var hans vilje. Hun var ikke med til mødet hos advokat Annette Fabricius Bjerre, men hun mener, at hun mødte hende under et møde hos politiet. Hun var chauffør for Sam Zinglersen, når der var behov for det. Sam Zinglersen havde måske Henry Hedegaard med til mødet hos Annette Fabricius Bjerre. Sam Zinglersen var glad for, at anparterne kom retur, og det var hun også. Hun havde ikke talt med Sam Zinglersen om overdragelsen af anparterne. Sam Zinglersen stolede på Finn Bentzen. Finn Bentzen var Sam Zinglersens eneste rådgiver. Sam Zinglersen brugte Finn Bentzen, fordi Martinus Instituttet også brugte Finn Bentzen som revisor. Martinus Instituttet støttede ikke Sam Zinglersen under sagen. Hun deltog aldrig i generalforsamlinger eller møder i bestyrelsen. Hun har aldrig deltaget i møder med Finn Bentzen, men kender i øvrigt Finn Bentzen. Finn Bentzen havde på et tidspunkt givet udtryk for, at han gerne ville bo i huset på Ternevej. Hun kendte ikke vedtægterne til bestyrelsen. Hun ved ikke, hvorfor Martinus skulle arve huset. Sam Zinglersen var en meget stille person af få ord. Han tænkte ikke altid pengesagerne helt i gennem. Hans fokus var ikke penge. Han var velbegavet, og han var ikke af den impulsive type. Sam Zinglersen havde orden i sine ting, og han gemte alle tingene i et arkiv i kælderens. Han kunne måske ikke altid finde tingene, men han gemte dem.

Willy Kuijper har forklaret, at han er pensionist, og at han var ansat på Martinus Instituttet fra 1983 til 2009. Han blev tilknyttet bevægelsen i 1970'erne. Han har således været tilknyttet bevægelsen i en periode på knap 40 år. Han startede med at være ansat i Klint som ansvarlig for Martinus Instituttets feriekoloni. Herefter var han tilknyttet Mariendalsvej på Frederiksberg fra ca. 1988 og frem. Instituttet havde på det tidspunkt 4-5 ansatte. Han har kendt Finn Bentzen siden 1970'erne. Han kendte ham indtil 2005, hvor Finn Bentzens selskab udarbejdede det sidste regnskab for Martinus Instituttet. Herefter solgte Finn Bentzen sit selskab. Han mødte Sam Zinglersen første gang i 1971. Han blev inviteret til the i Sam Zinglersens have sammen med Martinus selv. Der var et nært forhold mellem Martinus og Sam Zinglersen. Ternevej 5 ligger i baghaven til Martinus Instituttet. Det var oprindeligt Martinus, der foreslog Sam Zinglersen at købe ejendommen. Hegnet mellem de to ejendomme var væk, og de kunne derfor gå i gennem haven. Det var praktisk at benytte ejendommen, og han har selv overnattet der, og andre gæster har også overnattet på Ternevej. Det var Sam Zinglersens helt klare ønske, at huset skulle benyttes af Instituttet. Sam Zinglersen har på et tidspunkt skrevet til Martinus Instituttet og fortalt, at huset skulle tilfalde dem. Det skete ved et

brev den 26. november 2004. Ejendommen skulle bruges af Martinus Institutet. Martinus Institutet så, hvordan sagen mellem Sam Zinglersen og Finn Bentzen udviklede sig, og der var nok ikke nogen anden udvej end det skete. Det var ikke Sam Zinglersens ønske, at ejendommen blev solgt til tredjemand. Overvejelserne omkring overdragelsen blev drøftet flere gange. Bestyrelsen i Martinus Institutet var ikke medbesluttende i sådanne sager. De havde blot hørt, hvordan det skulle gøres. Martinus Institutet kunne ikke købe anparter af etiske grunde. De fik at vide, at anpartsselskabet skulle købe huset i 1990-1991. Planen var, at Martinusbevægelsen skulle arve Finn Bentzens investeringsselskab, og at de her igennem skulle arve ejendommen i datterselskabet. Martinus Institutet kunne herved få brugsretten til ejendommen og et eventuelt overskud af driften i selskabet. Martinus Institutet kunne få brugsretten, men uden at skulle have anparterne. De fik først senere at vide, at Finn Bentzen havde købt anparterne. Han huskede ikke hvornår. Det var måske i 2000. De fik det at vide, fordi de i bestyrelsen drøftede, at der var problemer mellem Sam Zinglersen og Finn Bentzen. De havde vidst længe, at Finn Bentzen Invest A/S's aktiver skulle tilfalde Martinus Institutet. Sam Zinglersen og Finn Bentzen var begge interesseret i at oprette en begravelsesforening til opførelse af et mausolæum. Sam Zinglersen skrev i 2007 om hjælp til nogle regninger. Han havde på det tidspunkt Majken Bøgh som rådgiver. Sam Zinglersen var egenrådig, og han var ikke uddannet til at rådføre sig med nogen. Han besluttede for sig selv, hvad der skulle ske og lod sig ikke pådutte noget. Sam Zinglersen var en tilknapet person, der ikke sagde så meget. Når han talte havde det stor vægt. Han var på et tidspunkt inviteret til Frankrig, hvor Sam Zinglersen havde lagt et fast program, der ikke kunne brydes af gæsterne. Det var Sam Zinglersen, der bestemte dagsordenen. Sådan var det også i Danmark. Han var i 60 år kryds- og tværsredaktør og var derfor selvstændig i mange år. Hans indtryk var, at Sam Zinglersen havde nogle midler. Han havde indtryk af, at han havde penge, men til slut havde Sam Zinglersen ikke det store økonomiske overblik. Sam Zinglersen var noget naiv økonomisk. Han var meget konservativ og gik altid rundt med rede penge. På et tidspunkt gav Sam Zinglersen f.eks. nogle af Sam Zinglersen fondens bøger væk uden at være klar over, hvem de tilhørte. Han troede på det tidspunkt, at han gav anpartsselskabets bøger væk og var ikke klar over, at fondens bestyrelse skulle høres før det skete. Martinus Institutet kunne godt bruge noget mere plads i 2007. Hvis de havde modtaget ejendommen, ville de ikke have solgt den videre. De ejer mange ejendomme - særligt sommerhuse. De har en regel om ikke at sælge ejendomme, som de arver, idet sigtet med arven hermed mistes. De kunne godt bruge Ternevej til arkiv i kælderen og overnatning - samt kontorum med mere. Det havde været det nemmeste, hvis han bare havde testeret ejendommen direkte til Martinus Institutet. Begravelsesforening, som Sam Zinglersen og Finn Bentzen havde talt om, skulle bistå interesserede i begravelse. Sam Zinglersen var selv bange for døden og ville balsameres. Det er en service, der er svær at få i Danmark. Martinus Institutet får ikke besked, hvis der oprettes et uigenkaldeligt testamente. Til at begynde med havde Sam Zinglersen stor tiltro til Finn

Bentzen. Han fandt ikke, at de under konflikten støttede nogen part. Institutet opfordrede parterne til at finde en mindelig løsning. Sam Zinglersen har ikke sagt overfor ham, at han var skuffet. Foreholdt ekstraktens side 198 bekræftede han, at der altid havde været et godt samarbejde mellem Sam Zinglersen og Finn Bentzen. Det var hans indtryk, at de indtil 2004 var enige om deres plan.

Ole Therkelsen har forklaret, at han er uddannet civilingeniør og biolog. Han har haft en livslang interesse for Martinusbevægelsen. Han har 40 års jubilæum i år i bevægelsen. Han sad i bestyrelsen i Institutet i 1998 til 2004. Finn Bentzen var rådgiver og reviderede regnskaberne for Institutet. Finn Bentzen var en rigtig god rådgiver for Martinus Institutet, og Martinus selv var meget tilfreds med hans hjælp. Alle var tilfredse med Finn Bentzens rådgivning. I 1955 eller 1956 ringede Martinus til Sam Zinglersen og sagde, at ejendommen på Ternevej var til salg. Det var Sam Zinglersen meget bæret over. De to ejendomme havde haver der støtte op mod hinanden. Sam Zinglersen sørgede for, at en minde-eg blev plantet for Martinus i Ternevej 5's have. Sam Zinglersen var en speciel herre, han var egensidig og egenrådig. Han var en self-made mand. Sam Zinglersen er i rekordbogen som den, der har været redaktør for et kryds- og tværsblad længst. Han var det i 62 år. Han var meget selvstændig. Han var egenrådig med nogle beslutninger og havde sin egen dagsorden og færden. Han blev mindre fleksibel i takt med alderen og var mere firkantet på sine gamle dage. Han var relativ kvik af sin alder men var dog noget affældig efter 2002 og frem, han var ikke senil. Han vidste ikke altid, hvad han gjorde til sidst. Testamenter og andet kunne han til slut ikke rigtig overskue, men han var kvik og underholdende. Sam Zinglersen ville gerne have, at hans ejendom skulle gå til Martinus Institutet. Det kunne have været en dyr gæstebolig for Martinus Institutet. Planen var, at der fra ejendommen kunne sælges andre værker end Martinus' egne, som var de eneste, der kunne sælges fra Institutets ejendom på Mariendalsvej. Man spekulerede på et tidspunkt på at oprette et helt område i bydelen som et Martinus område. Han blev orienteret om overdragelsen af ejendommen til selskabet i 1990'erne. Han havde tidligere hørt om, at Finn Bentzen og Sam Zinglersen ville opføre et mausoleum. Han tænkte, at overdragelsen til selskabet muligvis skete for at kunne støtte mausolæumsbyggeriet. Selskabet kunne også bedre eje ejendommen end Martinus Institutet. Han hørte før 1998, at Finn Bentzen opkøbte anparter i forlaget. Sam Zinglersen inviterede tit til theselskaber, og han har sikkert hørt det ved et sådant eller ved et større møde. Det var ikke en hemmelighed, at anparterne blev købt. Han kendte ikke til den konkrete årsag, han tænkte bare selv, at det havde noget med mausolæumstanken at gøre. Han så det endvidere som en sikring af, at huset blev på Martinus Institutets hænder. Han vidste, at Finn Bentzen ville testamentere alt han ejede til Martinus Institutet. Finn Bentzen var meget omhyggelig med sit arbejde og lavede ikke fejl. Mausolæumsbyggeriet er ikke endnu blevet opført. Der er heller ikke doneret penge hertil. De er ved at sondere mulighederne for opførelsen af et mausolæum. De har udarbejdet en folder